

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 229-231. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also appeared in *Argo*, Bonn, Nr. 15, Solstițiul de Vară 1997. Also published in *Florentin Smarandache, dincolo și dincoace de paradoxism*. Oradea: Anotimp & Abaddaba, 2000, pp. 20-21.

Drumuri și gropi

Alexandru Lungu

Drumul poetic al lui Florentin Smarandache este peste măsură de zbuciumat. Pornit dintr-o ambiție vehementă de a realiza o nouă avangardă, botezată și clamată zgomotos *paradoxism*, acest drum trebuia, inevitabil, să ducă la altceva. Furia paradoxistă, reluând – nu fără îndemânare – unele "formule" străvechi, aducea cu sine virtuțile unui spectacol de scamatorie ingenuă și uneori bine ticluită. Însuși promotorul *paradoxismului* (cu sau fără ghilimele) își dădea probabil seama că aventura acestui experiment, purtată până la exces, nu poate supraviețui nelimitat. O ieșire din amețeala vârtejului nu putea fi ocolită, de altfel. Semințele trecerii într-o altă poetică se făceau presimțite chiar în răstimpul celor mai acute zvârcniri paradoxiste. Aceste semințe au încolțit și au dat frunzele celor 80 de *haiku*-uri publicate în placheta trilingvă *Clopotul tăcerii*,* pe care le consideram "sclipiri lirice liniștite, caligrafii delicate, câteva piese de calitate deosebită" (în *Argo* 10).

* Florentin Smarandache: CLOPOTUL TĂCERII. București: Editura Haiku; Phoenix: Xiquan Publishing House, 1993

Ar fi fost de așteptat ca pașii noii căi să ducă la conturarea din ce în ce mai sigură și mai limpede a poeziei lui Florentin Smarandache.

Din păcate, pașii s-au împiedicat și au nimerit în gropi. În cartea *Emigrant la infinit – versuri americane*,* autorul se ia pe sine însuși în răspăr cu voluptate trivială, lăsând să fâlfâie prin pagini, într-o avalanșă dezordonată, un discurs apter în care cinismul căutat prozaic și strigătul cu dinadinsul vulgar stau alături de o proximitate ce s-ar dori isteată, fără a reuși să sară din cercul unor ticuri verbale minore.

Nu lipsește recursul la imitarea stângace a tonalităților folclorice. Iată o strofă din bucata *Imnul Olteanului-American*, reprodusă (emblematic!) pe coperta IV:

„M-a făcut mama oltean
Port blue jeans de-american,
Cu pălărie sombrero
Și fumez tigari Marlboro,
Manânc praz și beau din țoi,
În Craiova-s cow-boy,
Măi, Leano! ”

* Florentin Smarandache: EMIGRANT LA INFINIT – VERSURI AMERICANE. Târgoviște: Editura Macarie, 1997, 120 p.

Și încă un fragment grăitor din „poezia” *Pușlama*:

„O iapă de femeie
de scapără scânteie!
E o parașută
șută și ciufută
se cunoaște dintr-o sută.
Putoare ordinară
însă ce sprintară.
Leneșă de bufnește
te prăpădește bufnicește.
Cu fund obraznic
trainic groaznic”, etc. etc.

Cele câteva rare perechi de versuri notabile, rătăcite în vraștea acestor pagini, trebuiesc căutate cu lupa răbdării. Dar ele există și poate că ascunzișul lor va deveni cândva izvor al unor limpezi regăsiri. Darurile aruncate în goana dezmățului – sperăm – trecător, nu vor fi fost iremediabil pierdute.